

Sygn. akt III AUa 668/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie III Wydział Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krystian Serzysko
Sędziowie:	SSA Agata Pyjas - Luty SSA Monika Kowalska (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Barbara Dudzik

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2012 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **M. A.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy M. A.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 26 stycznia 2012 r. sygn. akt VIII U 468/11

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 668/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 26 stycznia 2012 roku Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił odwołanie M. A. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 24 stycznia 2011 roku, którą odmówiono wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury.

Sąd I instancji uznał za bezsporną okoliczność, że wnioskodawca, urodzony (...), w okresie od 18 marca 1972 roku do 17 sierpnia 1972 roku, od 15 grudnia 1975 roku do 4 stycznia 1998 roku oraz od 5 stycznia 1998 roku do 30 czerwca 2004 roku był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w O.. Na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnił 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, rozwiązał stosunek pracy, a nadto nie jest członkiem OFE. W dniu 22 grudnia 2010 roku złożył wniosek o przyznanie świadczenia emerytalnego.

Sąd Okręgowy ustalił również, że wnioskodawca, będąc zatrudniony w PPHU (...) w O., w okresie od 15 grudnia 1975 roku do 4 sierpnia 1976 roku oraz od 21 sierpnia 1976 roku do 14 stycznia 1980 roku pracował na stanowisku

specjalisty technologa, od 1 kwietnia 1983 roku do 31 grudnia 1985 roku pracował jako Kierownik Oddziału Armatury, od 1 stycznia 1986 roku do 2 października 1988 roku, od 30 października 1988 roku do 24 września 1989 roku, od 14 października 1989 roku do 16 października 1990 roku oraz od 4 listopada 1990 roku do 28 lutego 1995 roku pracował jako technolog zakładu, od 1 marca 1995 roku do 28 lutego 1995 roku pracował na stanowisku Kierownika Wydziału Remontów Ogólnych(...), natomiast od 1 kwietnia 1997 roku do 1 stycznia 1998 roku, jako Kierownik Sekcji Przyjęcia i Przygotowywania Produkcji - Zastępca Technologa Zakładu. Do obowiązków specjalisty technologa należało przede wszystkim opracowanie dokumentacji warsztatowej pod względem technologiczno - kalkulacyjnym, uwzględniając osiągnięcia postępu technicznego, warunki organizacyjno - technologiczne zakładu, warunki techniczne wykonania i odbioru oraz minimalizację kosztów wytwarzania. Wnioskodawca w ramach powierzonych mu obowiązków zajmował się również zamawianiem materiałów dla potrzeb budowy, zbieraniem danych budowlanych i chemicznych oraz opracowywaniem danych technologicznych dotyczących budowy konstrukcji na zakładzie, natomiast jako technolog zakładu kierował całokształtem spraw związanych z organizacją i funkcjonowaniem działu technologicznego w celu właściwego przygotowania działalności zakładu i zajmował się między innymi przygotowaniem produkcji pod względem materiałowym, technologicznym, kosztorysowym i oprzyrządowaniem, a ponadto opiniował plany, postęp robót oraz roczne programy produkcji, wdrażał postęp techniczny i system informacyjny w produkcji. Na stanowisku Kierownika Warsztatu Remontowego wnioskodawca zajmował się kierowaniem działalnością warsztatu oraz nadzorował realizację zadań produkcyjnych i remontowych. W ramach tych czynności zabezpieczał warsztat w niezbędną dokumentację techniczną, instrukcje, przepisy, załatwiał niektóre sprawy kadrowe, a także prowadził szkolenia. Z kolei na stanowisku Kierownika Armatury kierował działalnością produkcyjną, remontową i usługową warsztatu, czuwając nad dostawą niezbędnych materiałów, części zamiennych i elementów, jak również dbał o terminowość wykonywanych prac, prawidłowe kształtowanie kosztów, sporządzanie sprawozdawczości, dokumentacji płacowej i technicznej, nadzorował pracowników prowadzących remont armatury chemicznej np. zaworów, dźwigów osobowych. Natomiast jako Kierownik Sekcji Przyjęcia i Przygotowania Produkcji i jednocześnie Z-ca Technologa Zakładu dokonywał analizy dokumentacji technicznej i innych dokumentów, rozdzielał zadania i nadzorował pracę, inicjował postęp techniczny i organizacyjny oraz prowadził sprawy osobowe pracowników. Na terenie zakładu wnioskodawca miał swoje własne biuro. Wszyscy pracownicy otrzymywali dodatki pieniężne z tytułu pracy w szczególnych warunkach, posiłki regeneracyjne oraz dodatkowy urlop w wymiarze 9 dni, z wyjątkiem kierowników i pracowników administracji.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji, przytaczając treść art. 184 i art.32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz § 4 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 43, poz. 8 ze zm.), uznał, że wnioskodawca nie spełnia przesłanek niezbędnych do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, gdyż nie wykazał 15 -letniego okresu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. W spornych okresach zatrudnienia nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prac polegających na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorcze inżynieryjno-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie (Dział XIV - Prace różne, poz. 24 ww. rozporządzenia). Nie sprawował bezpośrednio dozoru nad stanowiskami wymienionymi w wykazie, tymczasem pracę wymienioną w ww. wykazie można zaliczyć do wykonywanej w szczególnych warunkach tylko wówczas, gdy dozorowani pracownicy jako podstawowe wykonywali prace w szczególnych warunkach oraz gdy określona kontrola bądź dozór stanowiły pracę w szczególnych warunkach, przy stałym narażeniu na czynniki istniejące na stanowiskach pracy podwładnych, którzy byli zatrudnieni w szczególnych warunkach. Wnioskodawca w spornych okresach oprócz czynności związanych z bezpośrednim dozorem nad pracownikami wykonującymi pracę w szczególnych warunkach wykonywał wiele czynności nie mających takiego charakteru, np. zajmował się niezbędną dokumentacją techniczną, instrukcjami, sprawami kadrowymi, prowadził szkolenia, które to czynności były wykonywane w biurze, poza stałym, bezpośrednim wpływem szkodliwego środowiska pracy, przyczyniającego się do szybszego obniżenia wydolności organizmu.

Konkludując Sąd Okręgowy przyjął, że odwołanie wnioskodawcy, wobec nieudowodnienia 15 - letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, nie jest zasadne i podlega oddaleniu na mocy przywołanych wyżej przepisów i na zasadzie art. 477¹⁴§1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca M. A.. Zarzucił naruszenie prawa procesowego - art. 233 k.p.c. poprzez niedostateczne wyjaśnienie sprawy i przyjęcie, że wykonywał on pracę nie mające związku z pracą na stanowiskach zaliczonych do pracy w szczególnych warunkach, oraz naruszenie prawa materialnego - przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, w tym przede wszystkim pkt. 24 działu XIV wykazu A stanowiącego załącznik do ww. rozporządzenia poprzez przyjęcie, że wnioskodawca nie spełnia warunków do zaliczenia okresu jego zatrudnienia do pracy w szczególnych warunkach.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu emerytury z tytułu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W uzasadnieniu apelacji podniósł, że ze świadectwa pracy w warunkach szczególnych wynika, iż wykonywał prace polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorczo inżyniersko – technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, które zostały zaliczone do prac wykonywanych w szczególnych warunkach w pkt 24 załącznika do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w Zakładach Pracy Resortu Przemysłu Chemicznego i Lekkiego (Dziennik urzędowy Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 4 z 1987 roku). Wskazał również, że w ramach zatrudnienia nadzorował pracowników prowadzących remont aparatury chemicznej, przebywał na oddziałach produkcyjnych i był narażony na działanie czynników szkodliwych, mających związek z produkcją chemiczną. Znajdujący się w aktach osobowych zakres czynności i wyszczególnione tam obowiązki posiadają zapisy hasłowe i odbiegają od faktycznie wykonywanych czynności pracowniczych. Poczynienie przez Sąd Okręgowy ustaleń w przedmiocie charakteru świadczonej przez niego pracy tylko i wyłącznie w oparciu o zapisy zakresów czynności dla określonego stanowiska pracy nie odzwierciedla faktycznie wykonywanej pracy podejmowanej z narażeniem na działanie czynników szkodliwych. Z punktu widzenia oceny, czy ubezpieczony pracował w szczególnych warunkach nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonych mu prac. Wnioskodawca przez cały okres swojej pracy zawodowej wykonywał pracę w szczególnych warunkach z narażeniem na czynniki istniejące na stanowiskach pracy osób nadzorowanych, wymienioną w pkt. 24 działu XIV wykazu A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Jego stanowisko pracy mieściło się na zamkniętym terenie Zakładów (...), a pomieszczenie biurowe znajdowało się bezpośrednio na wydziale produkcyjnym. Na wydziałach produkcyjnych prowadzone były również nadzorowane przez niego remonty i inwestycje chemiczne. Zatem według wnioskodawcy jego apelacja winna odnieść zamierzony skutek.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja wnioskodawcy nie jest uzasadniona.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy okresy pracy wnioskodawcy świadczonej w ramach zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w O. podlegają zaliczeniu do okresu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach prowadzącej do nabycia prawa do emerytury na podstawie art.184 w zw. z art. 32 powołanej wyżej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zgodnie z treścią wskazanej powyżej regulacji wiek emerytalny oraz rodzaje prac lub stanowisk i warunki uprawniające do świadczenia emerytalnego z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, a zatem na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym

charakterze, przy uwzględnieniu (posiłkowym) wydanych na jego podstawie przepisów resortowych. Zasadnicze znaczenie z punktu widzenia nabycia prawa do emerytury w obniżonym w stosunku do powszechnie obowiązującego wieku emerytalnym mają wykazy prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zamieszczone w załącznikach do ww. rozporządzenia, natomiast wykazy zawarte w zarządzeniach resortowych, które nie są źródłem powszechnie obowiązującego prawa, mają jedynie znaczenie pomocnicze, gdyż precyzują rodzaje stanowisk, na których świadczona jest praca w szczególnych warunkach, określona w przepisach ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji rozpatrując kwestię uprawnień emerytalnych wnioskodawcy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a swoje ustalenia poczynił zarówno w oparciu o źródła dowodowe o charakterze osobowym, tj. zeznania świadków oraz wnioskodawcy, jak również na podstawie zgromadzonej dokumentacji, w szczególności zalegających w aktach osobowych wnioskodawcy zakresów czynności związanych z danym stanowiskiem pracy. Wbrew zarzutom apelacji, wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały należycie wyjaśnione. Sądowi Okręgowemu nie można również przypisać przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, określonej w art.233 § 1 k.p.c. Całość zgromadzonego materiału dowodowego została poddana bezstronnej, kompleksowej analizie, przy uwzględnieniu zasad wiedzy powszechnej, logiki i doświadczenia życiowego. Dokonane na tej podstawie ustalenia faktyczne uprawniały Sąd I instancji do wysunięcia wniosku, że wnioskodawca M. A. nie legitymuje się 15 -letnim okresem wykonywania pracy w szczególnych warunkach, uzasadniającym nabycie prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. W ramach zatrudnienia w (...) Sp. z o.o. w O. wnioskodawca pracował na stanowisku: specjalista technolog (od 15 grudnia 1975 roku do 4 sierpnia 1976 roku oraz od 21 sierpnia 1976 roku do 14 stycznia 1980 roku), Kierownik Oddziału Armatury (od 1 kwietnia 1983 roku do 31 grudnia 1985 roku), technolog zakładu (od 1 stycznia 1986 roku do 2 października 1988 roku, od 30 października 1988 roku do 24 września 1989 roku, od 14 października 1989 roku do 16 października 1990 roku oraz od 4 listopada 1990 roku do 28 lutego 1995 roku), Kierownik Wydziału Remontów Ogólnych i (...) Inwestycji (od 1 marca 1995 roku do 31 marca 1997 roku) oraz Kierownik Sekcji Przyjęcia i Przygotowania Produkcji – Zastępca Technologa Zakładu (od 1 kwietnia 1997 roku do 4 stycznia 1998 roku). Pracodawca w wystawionym w dniu 29 kwietnia 2011 roku świadectwie pracy zakwalifikował świadczoną przez wnioskodawcę pracę do prac wykonywanych w szczególnych warunkach, wymienioną w wykazie A dziale XIV pod pozycją 24 w pkt 1 stanowiącym załącznik nr 1 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 roku w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach. Po pierwsze wypada odnotować, iż wykazy zamieszczone w zarządzeniach resortowych wydawanych przez poszczególnych ministrów nie stanowią źródeł powszechnie obowiązującego prawa, a ich postanowienia muszą być interpretowane przy uwzględnieniu regulacji znajdującej się w ww. rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a tym samym zakwalifikowanie danej pracy jako wykonywanej w szczególnych warunkach na stanowisku przewidzianym w zarządzeniu resortowym prowadzi do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury tylko wówczas, gdy charakter tego zatrudnienia można zakwalifikować jako pracę świadczoną w szczególnych warunkach w rozumieniu ww. rozporządzenia. Zważywszy na rodzaj powierzonych wnioskodawcy obowiązków pracowniczych, wynikający z zalegających w aktach osobowych zakresów czynności, zakwalifikowanie wymienionych wyżej okresów zatrudnienia do okresu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach należy rozważać w odniesieniu do regulacji zamieszczonej w stanowiącym załącznik do ww. rozporządzenia Wykazie A, dziale XIV, w którym pod pozycją 24 przewidziano pracę polegającą na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorcze inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, natomiast pod pozycją 25 ujęto bieżącą konserwację agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Całościowa analiza zebranego w tej sprawie materiału dowodowego nie pozwala na wyprowadzenie wniosku, że w spornym okresie zatrudnienia wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę wyszczególnioną w dziale XIV ww. wykazu, czego wymaga § 2 powołanego wyżej rozporządzenia. Treść dokumentacji pracowniczej znajdującej się w aktach osobowych (zakresy czynności) świadczy o tym, że powierzone wnioskodawcy

obowiązki pracownicze na poszczególnych stanowiskach pracy nie ograniczały się do wykonywania dozoru inżyniersko-technicznego na oddziałach, na których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, ani też do podejmowania prac budowlano-remontowych na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Jako specjalista technolog wnioskodawca zajmował się między innymi opracowywaniem dokumentacji warsztatowej oraz zamawianiem materiałów niezbędnych przy pracach budowlanych związanych z budową urządzeń wykorzystywanych następnie w procesie produkcji. Sprawowany przez niego nadzór nad pracownikami wykonującymi prace remontowo-budowlane nie dotyczył zatem bezpośrednio procesu produkcji, a zatem nie można uznać, iż był wykonywany na oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, w rozpatrywanym przypadku chodzi o wytwarzanie substancji chemicznych. Wnioskodawca nie uczestniczył w tym procesie produkcyjnym, ani też nie sprawował bezpośredniego nadzoru nad pracownikami, do których podstawowych obowiązków należało wytwarzanie materiałów chemicznych. Wykonywane przez podległych mu pracowników prace remontowo-budowlane odbywały się wprawdzie w pobliżu hali produkcyjnej, jednakże nie były związane bezpośrednio z procesem produkcji, przy którym występuje stałe narażenie na oddziaływanie szkodliwych dla zdrowia czynników chemicznych. Przesłuchani w postępowaniu pierwszoinstancyjnym świadkowie potwierdzili, że wnioskodawca jako specjalista technolog oraz technolog zakładu nadzorował pracę pracowników budowlanych, a nadto zajmował się zbieraniem danych związanych z pracami budowlanymi, opracowywaniem technologicznym dotyczącym budowy poszczególnych konstrukcji oraz wykonywaniem zamówień (zeznania świadka Z. R. k. 27 a.s., zeznania świadka J. W. k. 27-28 oraz zeznania świadka L. K. k. 28). Trafna jest zatem konstatacja Sądu I instancji, iż poza sprawowanym dozorem, który przecież nie odnosił się do osób zatrudnionych bezpośrednio przy procesie produkcji, wnioskodawca podejmował szereg czynności związanych ze sporządzaniem różnorodnej dokumentacji, a zatem nawet gdyby przyjąć, że prace remontowo-budowlane były wykonywane w warunkach szkodliwych, to i tak nie były przez niego nadzorowane w pełnym wymiarze obowiązującego go czasu pracy. Świadczona przez niego praca na stanowisku specjalisty technologa oraz technologa zakładu nie może być również zakwalifikowana jako bieżąca konserwacja agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Z zeznań świadka Z. R. wynika, że przy dokonywaniu remontów poszczególne odcinki produkcji musiały zostać wyłączone (k. 27), a tym samym nie sposób uznać, iż w czasie prac remontowych proces produkcyjny był kontynuowany i naprawiana aparatura produkcyjna znajdowała się w ruchu. Sam wnioskodawca przyznał, że w trakcie wykonywania planowych remontów produkcja była wyłączona, a jedynie przy nagłych naprawach proces produkcyjny był kontynuowany (k. 33 a.s.). Zasadniczo prace remontowo-budowlane były podejmowane w czasie, w którym wyłączano urządzenia wykorzystywane w procesie produkcji, co nie pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca w pełnym wymiarze dobowym obowiązującego go czasu pracy podejmował prace remontowe na oddziałach pozostających w ruchu, przewidziane pod pozycją 25 działu XIV Wykazu A ww. rozporządzenia.

Konkludując należy stwierdzić, iż okresy pracy wnioskodawcy na stanowisku specjalisty technologa oraz technologa zakładu nie mogą zostać zakwalifikowane jako praca świadczona w szczególnych warunkach, o których mowa w dziale XIV Wykazu A pod pozycją 24 i 25. Powierzone wnioskodawcy obowiązki pracownicze nie polegały na sprawowaniu dozoru inżyniersko-technicznego na oddziałach zajmujących się produkcją, gdyż stanowiły czynności nadzorcze nad pracami remontowo-budowlanymi, które w zatrudniającym go zakładzie pracy nie miały charakteru prac podstawowych, a ponadto wiązały się z koniecznością sporządzania dokumentacji procesu technologiczno-budowlanego nie mającego związku z ewentualnym wykonywaniem przez skarżącego dozoru inżyniersko-technicznego na oddziałach zajmujących się produkcją. Wnioskodawca w pełnym wymiarze czasu pracy nie zajmował się także pracami remontowo-budowlanymi na oddziałach będących w ruchu, skoro co do zasady w trakcie tych remontów urządzenia produkcyjne były wyłączane (co sam podaje).

Brak jest również podstaw do ustalenia stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach przy uwzględnieniu zatrudnienia wnioskodawcy na stanowiskach o charakterze kierowniczym, tj. na stanowisku Kierownika Oddziału Armatury, Kierownika Wydziału Remontów Ogólnych i (...) Inwestycji oraz Kierownika Sekcji Przyjęcia i Przygotowania Produkcji - Zastępcy Technologa Zakładu. Niezależnie od przedstawionej wyżej argumentacji

dotyczącej charakteru podejmowanych przez niego czynności nadzorczych (tj. czy był do dozór na oddziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie) wypada zauważyć, iż pełniąc ww. funkcje kierownicze wnioskodawca w dużej mierze został obciążony obowiązkami natury administracyjnej, co wiązało się z koniecznością przygotowania odpowiedniej dokumentacji, załatwianiem spraw kadrowych, czy też nawet organizowaniem szkoleń pracowników. Powierzone mu obowiązki pracownicze nie ograniczały się zatem do bezpośredniego i wykonywanego w pełnym wymiarze czasu pracy nadzoru nad pracownikami świadczącymi pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia, w bezpośrednim narażeniu na oddziaływanie substancji chemicznych. W tym kontekście warto odnotować, że wnioskodawca słuchany w toku postępowania przed Sądem I instancji stwierdził, iż wykonywał powierzone mu obowiązki pracownicze zgodnie z zakresami czynności otrzymywanymi na poszczególnych stanowiskach pracy (zeznania wnioskodawcy k. 33 a.s.). W związku z tym niezrozumiałą jest zarzut apelacji odnoszący się do błędnych - zdaniem skarżącego – ustaleń przez Sąd Okręgowy dotyczących charakteru wykonywanej przez niego pracy, które przecież zostały poczynione przy uwzględnieniu dokumentacji pracowniczej znajdującej się aktach osobowych, złożonych przez niego zeznań oraz relacji przesłuchanych na jego wniosek świadków.

Reasumując Sąd Apelacyjny podzielił dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne oraz przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację prawną i uznał, że wnioskodawca nie wykazał 15 – letniego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, prowadzącego do nabycia prawa do emerytury na podstawie art.184 w zw. z art. 32 powołanej wyżej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Sąd Okręgowy rozważając zasadność zgłoszonego przez wnioskodawcę żądania nie dopuścił się sygnalizowanego w apelacji naruszenia prawa materialnego, właściwie interpretując przepisy ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku. Nawet przy zaliczeniu do okresu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia na stanowisku specjalisty technologa (około 4,5 roku) oraz technologa zakładu (niespełna 9 lat) i uznaniu, iż w tym czasie wnioskodawca sprawował dozór inżyniersko – techniczny, o jakim mowa w Wykazie A dziale XIV pod pozycją 24 ww. rozporządzenia, to i tak skarżący nie dysponowałby okresem pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat. Zaś za taki na pewno nie można uznać jego zatrudnienia w pozostałym okresie na stanowiskach Kierownika Wydziału Remontów Ogólnych i Inwestycji, czy Kierownika Sekcji Przyjęcia i Przygotowania Produkcji, gdyż skarżący nigdy nawet nie próbował skutecznie wykazać, że w tych okresach świadczył pracę (i jaką) kwalifikowaną do prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, według Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wobec powyższego, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na mocy art.385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu.